

Hluboce se skláním

Před sedmdesáti pěti lety, byla osvobozena nejhrůznější »továrna na smrt«, jak byl nazýván tábor v Osvětimi a jeho odnož Birkenau – Březinka.

Tady němečtí nacisté vybudovali v moderní době zařízení, za jaké by se nemusel stydět středověk či třicetiletá válka. Tady systematicky, hrůzně, s německou přesností, byli vyvražďováni nejen odpůrci režimu, ale celé národy, etnické skupiny či lidé lišící se něčím od strašných nordických představitelů hitlerovských ideologů. Tady skončili svůj život i takoví lidé, jako byl levicový literární historik Bedřich Václavek anebo malíř Hans Krása a s nimi desetitisíce českých Židů v nelidském holocaustu, tady cyklon B zabíjel nejen muže, ale i děti a ženy. Tady se prováděly strašlivé medicínské experimenty doktora Mengeleho. Dnes se můžeme přit, zda zavražděných byly dva, tři miliony nebo »pouze« půldruhého milionu. Číslo říká málo. Není pro většinu z nás představitelné. Je jenom počtem, za nímž je tragédie za tragédií, hrůza za hrůzou, vymazání celých rodů a rodin, zničení nadějí a přervání talentů, které mohly lidstvu sloužit. Proto osvobození z tohoto pekla na zemi bylo činem hodným poděkování nejen od těch osvobozených, ale mělo by být i od nás všech, kteří žijeme dnes. Tou osvoboditelskou silou byla Rudá armáda. Je tragédií současné doby, že přízemní nenávisť narušuje naše vzpomínky.

Nedávne tvrzení jedné ze špiček polské politiky o tom, že Osvětim neosvobodili sovětsí vojáci, ale Ukrajinci, nyní další z představitelů Polska doplnil přímo útokem na Rusko, jež je oficiálně následnickou zemí Sovětského svazu, přičemž každá ze zemí tehdejšího SSSR je jeho následníkem. Prohlásil, že Rudá armáda byla vzdána jen dvě stě nebo kolik kilometrů a mohla zrychlit svůj pohyb, a tím zachránit více vězňů před »pochody smrti«, jimiž němečtí nacisté se pokusili »vyčistit« tábor. Pochody, jež byly spojeny s další variantou zabíjení. Jenže ten, kdo jen trochu ví o válečných operacích, si uvědomuje, jak těžké je projít se krok za krokem nepřátelskou obranou, v tomto případě ještě stále bojeschopné armády třetí říše.

Zlovůle snažili se obvinít z druhé světové války někoho jiného a svalit svoji vinu na druhé, by měla mít sebereflexi. Připomínám v této souvislosti pakt »Hitler-Beck« z roku 1934, ultimátum Československu spojené s Mnichovem. Vážím si však polského odboje, stejně jako hrdinů Rudé armády, kteří osvobozovali Osvětim a další místa v Evropě, skláním hlavu před všemi, kteří se nepoddali a šli na smrt se vztyčenou hlavou, a vyjadřuji svou úctu těm, kteří v tomto táboře i v jiných rozsetých po Evropě umírali, aniž by věděli proč.

Odsuzuji pak takové zločinové výroky, takové kroky některých politiků, kteří o sobě tvrdí, že jsou demokraté, jež úctu nejen k mrtvým tam v Osvětimi, ale i k padlým vojákům, kteří přišli osvobozovat a nepodařilo se jim dostat se až do Berlína, pošlapávají svým hrubým nacionalismem, antirusismem a politikařením. Takové postoje mohou vést jen k nepoučení z dějin se všemi důsledky a to bych světu, nám všem, nepřál. Proto se hluboce skláním před všemi mrtvými tam v Osvětimi a vojáky osvoboditeli, kteří přišli z východu.

Václav ORT, místopředseda ÚV KSČM

ROZJEZDY ZDEŇKA ZBOŘILA

Kongres ODS. Kurz antibabiš je potvrzen

Celkem 470 hlasů z 505 platných zvolen Petr Fiala. Jako jediný kandidát tak byl o víkendů opět zvolen předsedou ODS. V bezprostřední reakci vyjádřil naději, že až se za dva roky bude předseda volit opět, bude už strana ve vládě. Profesor Petr Fiala ve svém kandidátském projevu mluvil o tom, že ODS musí porazit současnou Babišovu vládu, a pustil se rovněž do »klaunů z Facebooku« a také do »pseudopravice«, která ohrožuje naši západní orientaci. »Příští volební kongres už bude ODS pořádat jako silná vládní strana,« řekl Fiala delegátům s tím, že se jedná o slib.

»Slabý ten, kdo ztratil v sebe víru, a malý ten, kdo má jen malý cíl, bychom měli znát už ze škol nejnižšího stupně. Nevím, zda si je pamatují všichni členové ODS, ale Petr Fiala určitě. Teď jen aby strana rostla a sílila. Zatím to vypadalo, že už je definitivně rozdělena na Brno a Prahu a že kromě Petra Fialy tak optimistická slova nikdo nepronášel. Pokud ano, velký úspěch neměl,« uvedl Zbořil. **Dokončení na s.2**

Mechanismus spravedlivého přechodu

Mechanismus spravedlivého přechodu je více marketingový tah než reálná pomoc

14. ledna představila Evropská komise dlouho očekávaný rámec pro Mechanismus spravedlivého přechodu. Mechanismus, který má údajně obsahovat balíček 100 miliard EUR a který by měl pomoci uheľným a průmyslovým regionům s přechodem na čistou, resp. zelenou ekonomiku. O tomto mechanismu (fondu) se mluvilo v kuloárech nejméně poslední rok a půl a očekávání všech byla proto obrovská a jak se záhy ukázalo, pravděpodobně dosti přehnaná. Co je zjevné ihned po představení, reálných peněz ve fondu bude málo a zájemců o ně strašně moc. Komise sice navrhla na papíře rozpočet pro fond 100 miliard EUR. Bohužel, Víceletý rozpočet EU, plánovaný na období let 2021 až 2027, by z této částky měl poskytnout pouhých 7,5 miliard. Navíc se tyto peníze teprve musejí někde najít, protože Víceletý rozpočet EU na další období stále ještě není schválen. A se zbytkem peněz to vypadá ještě hůř.

Druhý pilíř mechanismu představují prostředky ve výši 35 miliard EUR z programu Invest EU, což jsou z mého pohledu již jednou rozdělené peníze, se kterými se počítalo někde jinde. Zbytek peněz má doplnit Evropská investiční banka (EIB) v podobě úvěrů, které sice pravděpodobně budou mít lepší podmínky, než ty komerční, ale stejně je nakonec státy budou muset vrátit. Z těchto informací vyplývá, že při 7,5 miliardách EUR nových peněz pro až stovku uheľných regionů v celé EU na sedm let, vychází na jeden region cca 10 milionů EUR ročně, zbytek jsou pouze fiktivní či hypotetické prostředky. Podle některých propočtů má na ČR připadnout celkem 14,6 miliardy Kč. Tyto peníze samozřejmě nemohou stačit na transformaci ani jediného ze 3 českých uheľných regionů. EU tak znovu prokazuje, že má nereálná očekávání, co se týče snižování emisí a ekologizace ze strany členských států, ale na druhou stranu není schopna zasaženým státům poskytnout dostatečný objem finančních prostředků na zmírnění sociálních dopadů těchto změn. Z mého pohledu se tak z tohoto mechanismu (fondu) stává promarněná šance. Deklarovaný »spravedlivý přechod« je více libivým marketingem, než opravdovým nástrojem schopným pomoci nám zvládnout transformaci uheľných a průmyslových regionů. Což je špatná zpráva nejenom pro lidi žijící v těchto regionech, ale i pro celou EU, ve které nadále poroste sociální napětí.

Kateřina Konečná, poslankyně EP a místopředsedkyně ÚV KSČM

PRAPORE HVĚZD A PRUHŮ, VÍTEJ! VOLUME 2

Vzpomínáte si na zpívající ministryni obrany Vlastu Parkanovou? Já celkem živě. Hlavně na song, který nesl název: Vítej, prapore hvězd a pruhů, který nazpívala společně s Honzou Vyčítalem. Tento hit vešel do dějin v době, když se na našem území měla stavět americká základna s radarem v Brdech. Z toho ale posléze sešlo, když se na odpor postavila nejen laická veřejnost. Mnoho let se zdálo, že snahy o americkou základnu na našem území jsou ty tam, ale stejně ve skrytu duše někteří doufali, že nastane možná změna.

Od roku 2008, kdy eskaloval odpor proti americkému radaru v Brdech, se událo mnohé. A to nejen na území naší republiky. Značnou rychlostí jsme se přeusnulni na startovní čáru nového desetiletí, abychom v politickém prostoru mohli opětovně najít záblesky snah, aby na našem území byla vojenská základna USA. Touto snahou se snaží zviditelnit nově zvolený místopředseda a europoslanec ODS Alexandr Vondra, který v pořadu Otázky Václava Moravce dne 19. 1. 2020 prohlásil, že Ostravě by právě pomohla ona základna. Musím se ptát, k čemu by nám pomohla? Možná k tomu, abychom se stali poslušnou ovčinkou NATO v čele s USA. Přeci jen by byla umístěna co neblíže Rusku, které je ovšem jako nepřítel – alespoň v logice USA. Na skok se vraťme do historie. Někdo může namítnout, že americké základny jsou v Německu a Polsku, kde z toho tamní rozpočty mají příjem. Jiní mohou kontrovat, že kdysi na našem území byly základny Sovětského svazu a nikdo neprotestoval. Ano, obojí je sice pravda, ale dnes je úplně jiná situace. Srovnávat základny SSSR na našem území a základny USA je argument jak vyšší z nějaké ideologické příručky z doby studené války vytvořené v USA. Tenkrát byl snad svět rozdělen na dva tábory a určující mocnosti si udržovaly své sféry vlivu a to za jakoukoliv cenu. Ať už vedením válek, politicky zadržování jeden druhého nebo budováním základen na cizích územích. Dnes je ale situace naprosto odlišná. Neexistuje SSSR, ale USA existují stále, byť jim pomalu dochází dech a jako vítězové onoho soupeření z doby studené války se snaží rozšiřovat svůj vojenský a obchodní vliv. K této taktice používají USA v každé zemi různé přísluhovače, tak jako v našem případě osobu Alexandra Vondry.

V současnosti se v multipolárním světě všichni snaží vyhnout nějakému konfliktu. Jednou se vedou války obchodní, jindy kybernetické. Vše je naprosto jiné, než v dobách před rokem 1991, kdy ještě existovaly dvě vojenské aliance – NATO a Varšavská smlouva. Nicméně USA se pořád snaží hledat nějakého nepřítel. Jednou je to Ruská federace, jindy Čína a některé naše politické elity (zejména ty pravicové nebo i sociálně demokratické) se snaží tuto velice ošemetnou hru hrát a to jen proto, aby se zalíbily USA. Nerad bych se dočkal, aby na našem území někdy vznikla nějaká cizí vojenská základna. Ať už s radarem nebo bez něj. Mnoho let trvalo, než zmizely ty sovětské a jen proto, že dnes máme nové »přátel«, tak zde máme budovat jejich základny? Věřím, že další song, který by vital prapore hvězd a pruhů již nevznikne a spíš budeme zpívat USA Go Home! (USA jdi domů!) a to z celé Evropy.

Jan Klán, sociolog

